

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoKR/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117218842
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8117218842.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Milana Majerníka, v spore žalobcu: JUDr. Jozef Beňo, PhD., so sídlom Nám. sv. Egídia 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 48485357_00186, správca konkurznej podstaty úpadcu IE group, a.s. v konkurze, so sídlom Hlavná 50, 080 01 Prešov, IČO: 36 518 531, právne zastúpeného IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava, IČO: 36 854 808, proti žalovanému: P. N. N.E., H. XX.XX.XXXX, C. O. XXXX/XX, XXX XX F., právne zastúpenému MALICH advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Dunajská 25, 811 08 Bratislava, IČO: 47 256 991, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Prešov, č. k. 4Cbi/19/2017-146 z 26. novembra 2020 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje uznesenie.
- II. Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Prešov 31. júla 2017 domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu bez primeraného protiplnenia, alternatívne ukracujúceho právneho úkonu.
2. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým uznesením zastavil konanie a nepriznal sporovým stranám náhradu trov konania.
3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo a právne odôvodnil tým, že uznesením, č. k. 4Cbi/19/2017-140 z 05. novembra 2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16. januára 2020, bolo konanie na štyri mesiace prerušené. Žalobca 20. novembra 2020 doručil súdu žiadosť o pokračovanie v konaní. Konanie bolo prerušené z dôvodu, že strany sporu zhodne navrhli odročenie pojednávania. V zmysle ustanovenia § 163 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) strany sporu mohli podať návrh na pokračovanie v konaní do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, t. j. do 16. júla 2020. Keďže žalobca podal takýto návrh po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty, (ani žalobca ani žalovaný nepodali návrh na pokračovanie v konaní do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania), súd konanie v zmysle vyššie citovaného ustanovenia zastavil.
4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a s ohľadom na skutočnosť, že v danej veci nie je možné pripísať procesné zavinenie na zastavení konania žiadnej zo strán sporu, keďže k zastaveniu konania došlo zo zákonných dôvodov, nepriznal stranám sporu náhradu trov konania.
5. Proti uzneseniu podal včas odvolanie žalobca, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP a v ust. § 365 ods. 2 CSP, teda že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré

predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej (uznesenie o prerušení) vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a to malo vplyv na napadnuté rozhodnutie, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tvrdil, že návrh na odročenie pojednávania nariadeného na 05. novembra 2019 podali strany sporu z dôvodu, že v právne a skutkovo totožných veciach bolo súdom prvej inštancie už rozhodnuté a ďalej rozhodoval o odvolaniach voči týmto rozhodnutiam odvolací súd, t. j. totožná právna a skutková otázka bola predmetom posúdenia pred odvolacím súdom. Ak by strany sporu takýto návrh nepodali, mohlo dôjsť k porušeniu princípu hospodárnosti konania, kedy by súd prvej inštancie v prejednávanej veci rozhodol totožne ako rozhodol vo veciach sp. zn. 1Cbi/20/2017, sp. zn. 1Cbi/21/2017, sp. zn. 1Cbi/23/2017, sp. zn. 2Cbi/19/2017, sp. zn. 2Cbi/20/2017, sp. zn. 2Cbi/21/2017, sp. zn. 2Cbi/22/2017, v ktorých boli rozhodnutia odvolacím súdom zrušené a vrátené súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Pritom odvolací súd vo väčšine z týchto prípadov rozhodol počas obdobia štvormesačného prerušenia konania. V dôsledku uvedených časových súvislostí je podľa neho zrejmé, že rozhodnutím odvolacieho súdu odpadla prekážka, ktorou strany dôvodili podaný návrh a súd mal po odpadnutí tejto prekážky (v spojení s uplynutím času, na ktorý bolo súdne konanie prerušené) ďalej vo veci konať a aplikovať ustanovenie § 165 CSP. S ohľadom na uvedené konštatoval, že dôvodom na odročenie pojednávania nebola snaha o mimosúdne rokovanie, čo je v zmysle odbornej literatúry predpokladom pre aplikáciu ustanovenia § 163 CSP, ale dôvodom na odročenie pojednávania bola hospodárnosť s cieľom vyčkat' na rozhodnutia odvolacieho súdu v skutkovo a právne zhodných veciach. Konanie bolo prerušené na presne vymedzený čas štyroch mesiacov, uplynutím ktorého odpadla aj formálna prekážka v konaní a súd bol povinný vo veci konať (obdobne podľa ustanovenia § 165 CSP). Po uplynutí štyroch mesiacov teda nebola splnená ani zákonná požiadavka ustanovená v § 163 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho v tomto období nebolo možné a dôvodné ani podať návrh na pokračovanie v konaní, ani konanie pre nepodanie takéhoto návrhu zastaviť. Opačným postupom súdu prvej inštancie došlo k nesprávnemu právneho posúdeniu veci, ako aj odňatiu možnosti konať pred súdom, v spojení s vytvorením inej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Na základe uvedených skutočností žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

7. Žalobca podaním doručeným odvolaciu súdu 27. decembra 2021, označeným ako „Návrh strán sporu na schválenie zmiery súdom v zmysle ust. § 148 ods. 2 CSP“ oznámil, že strany sporu si na základe uzatvorenej dohody o urovnaní dovoľujú konajúcemu súdu spoločne navrhnúť, aby vydal uznesenie, ktorým v zmysle ust. 148 ods. 2 CSP schváli zmier v nasledovnom znení: „I. Súd zrušuje uznesenie Okresného súdu Prešov, č. k. 4Cbi/19/2017-146 z 26. novembra 2020. II. Súd schvaľuje zmier uzavretý medzi žalobcom a žalovaným v nasledovnom znení: Žalovaný sa zaväzuje zaplatiť do všeobecnej podstaty nezabezpečených veriteľov úpadcu IE group, a. s., v konkurze, so sídlom Hlavná 50, 080 01 Prešov, IČO: 36 518 531, sp. zn. konkurzného konania 2K/9/2016, peňažnú náhradu vo výške 5.014,62 eur v prospech účtu správy konkurznej podstaty úpadcu v tvare IBAN: K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného v S. C. K., B.. K., a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia. III. Žiadna zo strán konania nemá nárok na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.“

8. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa zásad uvedených v ustanovení § 379 CSP bez nariadenia pojednávania, prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania a súčasne viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle ustanovení § 380 CSP a nasl. dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať, resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

12. Z obsahu spisu vyplýva, že po realizácii úkonov smerujúcich k prejednávaniu predmetnej veci na pojednávaní (výzvy súdu prvej inštancie na vyjadrenie k žalobe, poučenie žalovaného podľa ustanovenia § 90 ods. 2 CSP, doručenie vyjadrenia žalovaného k žalobe žalobcovi, výzvy na vyjadrenie k návrhu na zmenu žaloby, doručovanie ďalších podaní stranám sporu a podobne), súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie na 5. novembra 2019.

13. Žalobca doručil súdu 04. novembra 2019 podanie, v ktorom po citácii ustanovenia § 163 ods. 1 CSP a s odkazom na aplikáciu tohto ustanovenia navrhol so zreteľom na prebiehajúce odvolacie konania v skutkovo a právne totožných sporových veciach vedených Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 1Cbi/20/2017, 1Cbi/21/2017, 1Cbi/23/2017, 2Cbi/19/2017, 2Cbi/20/2017, 2Cbi/21/2017, 2Cbi/22/2017 odročiť nariadené pojednávanie. Poukázal pritom na princíp hospodárnosti konania zakotvený v čl. 17 CSP. Ako prílohu podania doručil súdu súhlasné stanovisko žalovaného, ktorým sa žalovaný pripojil k návrhu žalobcu zo 04. novembra 2019 na odročenie pojednávania nariadeného na 05. novembra 2019 o 09.00 hod., a to z dôvodu hospodárnosti konania, pričom sa stotožnil s argumentáciou uvedenou v podanom návrhu žalobcu.

14. Podľa zápisnice o pojednávaní konanom 5. novembra 2019 bolo na tomto pojednávaní vyhlásené uznesenie o prerušení konania na štyri mesiace s tým, že predmetné uznesenie bolo následne v písomnej podobe doručené do elektronických schránok ich právnych zástupcov. V odôvodnení tohto uznesenia súd citoval ustanovenie § 163 ods. 1, ods. 2 CSP s tým, že ak strany zhodne navrhli odročenie pojednávania, súd podľa citovaných ustanovení prerušil konanie na dobu štyroch mesiacov.

15. Podľa § 163 ods. 1 CSP, ak strany zhodne navrhnú prerušenie konania alebo zhodne navrhnú odročenie pojednávania, súd konanie preruší najmenej na tri mesiace.

16. Podľa § 163 ods. 2 CSP, ak je konanie prerušené, súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví.

17. Ustanovenie § 163 ods. 1 CSP upravuje osobitný spôsob prerušenia konania, ktorý je do značnej miery odlišný od iných dôvodov prerušenia konania. Táto odlišnosť spočíva predovšetkým v tom, že v danom prípade je prerušenie konania vyvolané aktivitou sporových strán. Spočívanie konania predstavuje možnosť prerušiť konanie pokiaľ smerom k tomuto procesnému postupu vyvinú sporové strany aktivitu a dajú dostatočne najavo, že nemajú záujem, aby súd pokračoval v konaní, v prejednávaní a rozhodovaní veci.

18. Z tohto ustanovenia vyplýva aj skutočnosť, že možnosťou, keď súdne konanie môže spočívať, je komisívne správanie, keď sporové strany zhodne navrhnú odročenie pojednávania.

19. Postup podľa ustanovenia § 163 ods. 1 CSP je potrebné odlišovať od postupu ustanoveného v § 164 CSP, podľa ktorého, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

20. Ako jediný fakultatívny dôvod na prerušenie konania podľa ustanovenia § 164 CSP normuje zákon tak, že prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd samotný dal na takéto konanie podnet. Fakultatívne prerušenie konania podľa tohto ustanovenia znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je povinný však najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami, čo vyplýva priamo aj z dikcie § 164 CSP a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Aj v tomto prípade rozhodujúcim hľadiskom sa javí byť zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania podľa tohto ustanovenia by malo predstavovať skôr reštriktívnu výnimku ako pravidlo. Každopádne však odvolací súd aj pre predmetnú vec zdôrazňuje, že pre aplikáciu ustanovenia § 164 CSP je takýto fakultatívny postup možný len vtedy, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia.

21. Z vyššie uvedených podaní sporových strán zo 04. novembra 2019 však nevyplýva návrh na prerušenie súdneho konania z dôvodu čakania za právoplatnými rozhodnutiami v iných veciach. Bez akýchkoľvek pochybností je zrejmé, že obe sporové strany navrhovali odročiť predmetné pojednávanie, čo správne súd prvej inštancie viedlo k postupu o prerušení konania v zmysle ustanovenia § 163 ods. 1 CSP. Odvolací súd opätovne v tejto súvislosti uvádza aj to, že samotný žalobca, ktorý žiadal o odročenie pojednávania, navrhoval v podaní aplikáciu ustanovenia § 163 ods. 1 CSP. Z obsahu tohto podania nevyplýva kladenie dôrazu na prerušenie konania do právoplatného skončenia iných vecí. Relevantná je tiež okolnosť, z akého dôvodu bolo predmetné konanie uznesením súdu prvej inštancie prerušené.

22. Z vyššie citovaného ustanovenia § 163 ods. 2 CSP vyplýva, že pokiaľ súd preruší konanie z dôvodu podľa ustanovenia § 163 ods. 1 CSP (tak, ako to je v predmetnej veci z dôvodu, že odročenie pojednávania zhodne navrhli obe strany), môže v takomto prerušenom konaní pokračovať len na návrh niektorej zo sporových strán. Návrh na pokračovanie v konaní môže ktorákoľvek z týchto sporových strán podať aj pred uplynutím lehoty, na ktorú súd konanie prerušil. Lehota na podanie takéhoto návrhu plynie od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania. Návrh na pokračovanie v konaní mohla podať ktorákoľvek zo sporových strán aj pred uplynutím štvormesačnej lehoty, majúc na zreteli to, že predpokladom pre spočívanie konania bola existencia konsenzu oboch sporových strán, pričom tento predpoklad odpadá, ak jedna zo sporových strán prejaví vôľu v konaní pokračovať. Osobitne však treba zdôrazniť, že najneskôr môže návrh na pokračovanie v konaní podať strana sporu do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania. Nemožno sa stotožniť s argumentom žalobcu, že spočívanie konania sa ukončilo uplynutím štvormesačnej lehoty, ktorá bola uvedená v uznesení o prerušení súdneho konania.

23. Žalobca, ale ani žalovaný bez akýchkoľvek pochybností nepodali včas návrh na pokračovanie v konaní prerušenom uznesením súdu prvej inštancie 05. novembra 2019. Podmienkou pre pokračovanie v predmetnom konaní bolo to, že najneskôr v šesťmesačnej lehote podá niektorá zo sporových strán návrh na pokračovanie v konaní, preto nie je určujúcim to, že predmetné konanie bolo prerušené na dobu štyroch mesiacov.

24. Odvolací súd už vyššie uviedol dôvod, ktorý viedol pri príslušnom procesnom postupe k záveru súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 163 ods. 1 CSP (zhodný návrh strán na odročenie nariadeného pojednávania), preto akékoľvek námietky smerujúce k nesprávnemu právnemu posúdeniu tohto procesného úkonu strán sú nedôvodné. Nedôvodné sú aj námietky odvolateľa poukazujúce na to, že po uplynutí doby prerušenia mal súd sám v konaní pokračovať. Nezodpovedá to totiž aplikácii ustanovenia § 163 ods. 2 CSP. Ak žiadna zo sporových strán v zákonnej lehote nepodala návrh na pokračovanie v konaní, dôvodným bol záver súdu prvej inštancie o zastavení tohto konania.

25. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje (aj pri uplatnených odvolacích námietkach), že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, ktorého súčasťou je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie sa v civilnom súdnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný sporový súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. V predmetnej veci boli splnené zákonné podmienky pre to, aby súd prvej inštancie prerušené konanie podľa § 163 ods. 2 CSP zastavil.

26. Odvolací súd mal na zreteli aj odkazy na súdne rozhodnutia, ktoré odvolateľ pripojil k podanému odvolaniu, a to najmä so zreteľom na to, aby sa v súlade s princípom právnej istoty rozhodovalo v sporoch

v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, alebo ak takejto praxe niet, aby sa spor rozhodoval spravodlivo a aj, aby v totožných veciach neboli prijaté rôzne rozhodnutia (viď čl. 2 Základných princípov CSP). Pokiaľ odvolateľ poukazoval na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/169/2018 z 25. júla 2019, ktoré viedlo k postupu o zrušení uznesenia o zastavení konania vo veci určenia vlastníckeho práva, odvolaciemu súdu sú známe aj iné súdne rozhodnutia, ktoré riešili podobnú procesnú situáciu, keď bolo prerušené konanie podľa ustanovenia § 163 ods. 1 CSP a následne došlo k zastaveniu konania pre nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní postupom podľa ustanovenia § 163 ods. 2 CSP. Záver, aký bol prijatý súdom prvej inštancie v predmetnej veci tak korešponduje aj so záverom, ktorý plynie napríklad z uznesenia Krajského súdu v Trnave, č. k. 31Cob/102/2018-196 zo 14. augusta 2019, ktoré bolo predmetom prieskumu dovolacím súdom, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením, sp. zn. 4Obdo/46/2020 z 30. novembra 2020 dovolanie žalobcu proti uzneseniu o zastavení konania odmietol. Dovolací súd prijal záver, podľa ktorého súd prvej inštancie, ale aj odvolací súd správne vychádzali z toho, že ak nebol podaný návrh na pokračovanie v konaní v lehote šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, správne súdy vychádzali z toho, že boli splnené podmienky na zastavenie konania podľa § 163 ods. 2 CSP. Aj v označenom spore súd prvej inštancie uznesením prerušil konanie na dobu troch mesiacov a pritom súd prvej inštancie, odvolací i dovolací sa zhodli v tom, že aj v takomto prípade bolo potrebné pre pokračovanie v konaní podať návrh na pokračovanie v konaní najneskôr do šiestich mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia o prerušení konania. Rovnako rozhodol dovolací súd aj uznesením, sp. zn. 6Cdo/32/2018 z 24. mája 2018, pričom v tejto veci bolo konanie prerušené na obdobie šiestich mesiacov, pretože strany sporu zhodne navrhli odročenie pojednávania z dôvodu prebiehajúceho rokovania o možnosti mimosúdneho urovnania sporu. Keďže strany sporu návrh na pokračovanie v konaní nepodali, súd prvej inštancie konanie zastavil.

27. Čo sa týka návrhu strán sporu na schválenie zmiernosti súdom v zmysle ust. § 148 ods. 2 CSP, ktorý bol odvolaciemu súdu doručený viac ako rok potom, čo súd prvej inštancie napadnutým uznesením zastavil konanie, odvolací súd má za to, že mu nemožno vyhovieť, pretože napadnuté uznesenie o zastavení konania nebolo doposiaľ zrušené a návrh strán sporu na schválenie zmiernosti súdom nemožno podľa jeho obsahu posúdiť ako odvolanie. Avšak aj keby bolo možné takéto podanie žalobcu posúdiť podľa jeho obsahu ako odvolanie, stále by neexistoval predpoklad na jeho zrušenie, pretože dôvody, pre ktoré bolo napadnuté rozhodnutie vydané ani po uzatvorení dohody o urovnaní nezanikli a v čase jeho vydania existovali. V zmysle ust. § 391 ods. 1 CSP prichádza do úvahy schválenie súdneho zmiernosti odvolacím súdom iba za podmienky ak odvolací súd zruší odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie. Keďže však odvolací súd nezistil žiaden z dôvodov na zrušenie rozhodnutia o zastavení konania v zmysle ust. § 389 ods. 1 CSP a vyhodnotil splnenie všetkých procesných podmienok pre zastavenie konania, nebolo procesne prípustné zo strany odvolacieho súdu pristúpiť k schváleniu zmiernosti, ktorý strany sporu navrhovali.

28. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a ustanovením § 262 ods. 2 CSP tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú a ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takéhoto rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).